

et stærkt Tryk paa den højtærede Indenrigsminister for at faa ham til at gaa, om jeg saa maa sige, over til den højtærede Finansministers Standpunkt, skal jeg lade være usagt. Det vilde være meget ønskeligt, om det vilde gaa glat. Jeg mener, at man bør antage, at den højtærede Indenrigsministers Stilling overfor Dyrtingslovene i og for sig lover godt. Ogsaa Udtalelsen fra Indenrigsministerens Side om, at Sukkerordningen skal hvile i sig selv, mener jeg, maa anses for absolut at være et Lyspunkt. Derimod mener jeg ikke, at den højtærede Finansminister har fuldkommen Ret, naar han udtalte, at Finansministeren ikke kunde vide, at Finansaaret 1917—18 skulde have været belastet med langt større Beløb til Dyrtingsforanstaltninger end det Beløb, hvormed der var regnet, en Fejlregning, der som bekendt bevirkede, at vi i Vinter stod overfor det store Statslaan, noget, som igen medførte, at det højtærede Ministerium først efter at have indtaget stærkt styrkende Midler følte, at det kunde bære Besværet ved vedblivende at være Ministerium. Jeg vil tværtimod mene, at man kunde forlange af en Finansminister, at han nogenlunde hurtigt, efter at Finansaaret er gaaet, har en nogenlunde god Oversigt over, hvor mange faktiske Udgifter der i Virkeligheden bør henregnes til dette Finansaar. Jeg kunde være fristet til at mene, at et Finansstyre, der ikke har den Oversigt, i nogen Grad med Rette kunde karakteriseres ved et eller andet af de Ord, den højtærede Finansminister mente passende at kunne anvende overfor mit Parti, og som jeg har omtalt.

En anden Udtalelse af den højtærede Minister, som jeg fuldt ud kan slutte mig til, er den, der gik ud paa, at man burde kunne forlange, at de forskellige Statsvirksomheder skulde kunne bære sig, saaledes at forstaa, at de ikke direkte gav Underskud, bortset fra det Underskud, der ligger deri, at man ikke faar Renter af de Penge, der er satte i de paagældende Statsaktiver. Det forekommer mig imidlertid, at det højtærede Ministerium har været noget længe om at komme til denne fornuftige Erkendelse. Jeg synes endda, at det maa befrygtes, at det højtærede Ministerium endnu ikke er kommet til fuld Sandheds erkendelse, forsaavidt det drejer sig om Statsbanerne. Ved den højtærede Minister for offentlige Arbejders Forelæggelsestale vedrørende Postloven kom den højtærede Minister ogsaa ind paa Statsbanespørgsmaalet. Det forekommer mig imidlertid, at der ikke er nogen som helst Grund til at tro paa, at en Nedsæt-

telse af Kulfragterne skulde betyde saa meget, at man derigennem tilnærmelsesvis skulde kunne faa Dækning. Hvis jeg ikke husker fejl, var det en Forudsætning ved Vedtagelsen af den sidste Takstlov, at der vilde fremkomme et Underskud paa 7 Mill. Den højtærede Minister for offentlige Arbejder anslog Udgiften for Lønninger for Statsbanernes Vedkommende til mindst 13 Mill. Kr. Dettes skulde give et Underskud af 20 Mill. Kr. Selv om nu Kulfragterne — og mere drejer det sig vist ikke om i Øjeblikket — er gaaet ned med 10 Kr. pr. Ton, vil dette kun betyde en Besparelse rundt regnet paa 4 Mill. Kr. Selv om man yderligere vilde regne med, at Fragterne kunde nedsættes med 10 Kr. — og jeg har ikke nogen som helst Tro paa, at dette bliver muligt i hvert Fald for dette Finansaars Vedkommende —, vil der dog blive et betydeligt Underskud tilbage. Jeg kan derfor ikke skønne rettere end, at man med Rette ud fra den Læresætning, den højtærede Finansminister har givet os, at de forskellige Statsvirksomheder skal kunne bære sig, maa forlange, at man meget snart begynder at beskæftige sig med Tanken om virkelig at faa det saaledes, at Statsbanerne kan bære sig.

Med Hensyn til, hvad vi i øvrigt skal bruge, har den højtærede Finansministers Synspunkter, som jo ogsaa fremhævet af den ærede Ordfører for Venstre, forandret sig ikke saa lidt i Tiden fra Efteraaret 1918 og til Dato. Den Gang fremsatte den højtærede Finansminister som sin Anskuelse, at vi skulde kunne klare os med et Normalbudget paa 200 Mill. Kr. Ikke meget senere ved jeg, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder i et Foredrag holdt i Handels- og Kontoristforeningen fremsatte den Anskuelse, at man maatte regne med et Normalbudget paa 300 Mill. Kr., og ikke saa forfærdelig længe efter igen er den højtærede Finansminister kommet til den Antagelse, at vi maa regne med et Normalbudget paa 450 Mill. Kr. Man maa sige, at der er Udvikling i dette, og man maa haabe, det ikke skal vise sig, at ikke en Gang sidstnævnte Beløb slaar til, men at man tværtimod tør forvente at kunne komme en Del billigere igennem.

Hensigten med den højtærede Ministers Udtalelse ved Forelæggelsen, at hvis vi havde brugt 350 Mill. Kr. mindre til Militærvæsenet, end vi har, og vi i øvrigt ikke paa anden Maade havde haft større Udgift o.s.v., er ikke svær at forstaa; i og for sig er det jo let at forstaa, at hvis vi havde brugt 350 Mill. Kr. mindre til hvilket som